

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Železářny – Annahütte, spol. s r.o.**, IČ: 00546542,
sídlem Dolní 100, 797 11 Prostějov
zast. Mgr. Soňou Bernardovou, advokátkou
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j.: MZP/2025/250/1328, sp. zn. ZN/MZP/2025/250/234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j.: MZP/2025/250/1328, sp. zn. ZN/MZP/2025/250/234 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 24. 2. 2024, č. j. ČIŽP/48/2025/42, sp. zn. ZN/ČIŽP/48/546/2024 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Žalobce byl uznán ve správním řízení vinným ze spáchání tří přestupků uvedených v ust. § 25 odst. 2 písm. c) ZoOO (403, 261, 142), kterých se dopustil tím, že jako provozovatel zdroje znečišťování ovzduší, uvedeného v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší pod kódem 4.14. - Svařování kovových materiálů s celkovým elektrickým příkonem vyšším než 1 000 kW, umístěného na adrese Dolní 3137/100, 796 01 Prostějov (dále jen „*provozovna*“), který sestává z 6 ks odporových svářecích automatů o celkovém elektrickém příkonu 1492,8 kW, provozovaných na základě povolení provozu č. j. KUOK 87968/2015 ze dne 30. 9. 2015, v rozporu s § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v letech 2021, 2022, a 2023, neohlásil za zdroj svařování s celkovým elektrickým příkonem 1492,8 kW, umístěný v provozovně, prostřednictvím Integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (dále jen „*ISPOP*“), údaje souhrnné provozní evidence (dále jen „*SPE*“), za rok 2020, 2021, a 2022.
3. Za výše uvedené přestupky byla žalobci podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), ve spojení s ustanovením § 25 odst. 7 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb. o ochraně ovzduší (dále také „*zákon o ochraně ovzduší*“), uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.
4. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobci nahradit náklady správního řízení v částce 1 000,- Kč.

II. Žalobní body

5. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
6. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající ve vymezení proběhnuvší kontroly prováděné Českou inspekcí životního prostředí. Předmětem kontroly bylo časové období let 2021 až 2023. Přesto je žalobci ukládána sankce vztahující se k období roku 2020. Žalobce je tak přesvědčen, že časový rámec kontroly (v důsledku které byla následně přijata rozhodnutí ve svém důsledku ukládající žalobci správní sankci) byl přesažen a uložená sankce vztahující se k období roku 2020 tak uložena být nemůže.
7. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že nebyla správně posouzena materiální stránka věci. V celém řízení nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by došlo k jakémukoliv negativnímu dopadu na životní prostředí. Sankcionováno je toliko formální pochybení, jehož případný dopad je zcela nulový. Postup správního orgánu proto vykazuje znaky přepjatého právního formalismu, jenž je v rozporu se zásadou proporcionality (§ 2 odst. 3 správního řádu) i zásadou přiměřenosti správního trestání. Účelem zákona o ochraně ovzduší je ochrana životního prostředí, nikoli mechanické postihování formálních nedostatků bez jakéhokoli environmentálního významu. Žalobce navíc neprovozuje zařízení, která by mohla představovat zvýšenou ekologickou zátěž. I v hypotetické rovině je zjevné, že zpožděné podání údajů o činnosti, která samo o sobě nemá žádný vliv na ovzduší, nemůže materiálně naplnit skutkovou podstatu přestupku.
8. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost pokuty pro porušení zákazu dvojího přičítání. Správní orgán prvního stupně jako přitěžující okolnost uvádí samotnou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

délku prodlení v odevzdání hlášení. Tato skutečnost je však již imanentní součástí samotné skutkové podstaty přestupku a nemůže být zohledněna dvakrát – jednou jako podstata deliktu a podruhé jako přitěžující okolnost. Takový postup je v přímém rozporu se zásadou „ne bis in idem“ a představuje překročení zákonných mezí správního uvážení.

9. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá vady řízení spočívající v tom, že v celém průběhu správního řízení chyběl preventivní přístup ze strany kontrolního orgánu. Pokud měl správní orgán za to, že k pochybení došlo, měl na tento fakt účastníka řízení (žalobce) včas upozornit. Tím mohl předejít jakémukoli opakování a současně naplnit princip prevence, který má být prvořadým cílem veřejné správy. Absence tohoto postupu jen potvrzuje, že motivací správního orgánu nebyla ochrana ovzduší, nýbrž uložení sankce jako fiskálního výnosu.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
11. K první žalobní námitce žalovaný odkázal na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že *„s touto úvahou odvolatele se ministerstvo neztotožňuje. Jak vyplývá z textu uvedeného na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde inspekce popisuje zjištění ve vztahu ke kontrole včasného ohlášení souhrnné provozní evidence (dále jen „SPE“) do integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (dále jen „ISPOP“), je zcela jednoznačné, že podaná SPE za roky 2020, 2021 a 2022 nebyla podána včas, tj. v souladu se zákonným termínem, jak je tento stanoven zákonem o ochraně ovzduší ve všech tehdy platných zněních, když tato shodně nebyla podána do 31. března za předchozí kalendářní rok. Inspekce tak neřešila, zda podání bylo řádné či opožděné, ale posuzovala skutkový stav podle zákonné povinnosti, která ze strany odvolatele byla prokazatelně porušena. Inspekce na str. 4 napadeného rozhodnutí srozumitelně specifikuje, kdy měly být jednotlivé SPE do ISPOP podány. Stejně tak nelze přisvědčit námitce ohledně pochybení za rok 2020 ve vztahu ke kontrolovanému období. I touto skutečností se na str. 4 napadeného rozhodnutí inspekce zabývá a ministerstvo na tento text plně odkazuje. Skutečnost, že se jedná o SPE za rok 2020 ještě neznamená, že byl kontrolovaný rok 2020. Oznamovací povinnost k tomuto roku měla být splněna v období do 31. 3. 2021, tedy v časovém rozpětí, které bylo předmětem kontroly. Nejedná se tak o rozpor ve vztahu k zákonnosti a přezkoumatelnosti, jak argumentuje odvolatel.“*
12. Ohledně materiální stránky věci a postihování formálních nedostatků žalovaný odkázal na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že *„pochybení odvolatele nelze posuzovat jako „výhradně domnělé formální opoždění v podání údajů“, neboť každý přestupek je nutno posuzovat jak po formální stránce, tak i po stránce materiální. U formální stránky není žádných pochyb, neboť odvolatel porušil zákonnou povinnost, která je navíc zákonem posuzována jako přestupek. (...) Materiální stránka daných přestupků je inspekci popsána na str. 9 napadeného rozhodnutí. SPE v ISPOP je přehledem informací o existenci zdrojů znečišťování ovzduší a jejich provozování. Tyto údaje jsou významným instrumentem pro tvorbu koncepcí, hodnocení stavu kvality ovzduší a zejména slouží jako informace o skutečně provozovaných stacionárních zdrojích znečišťování ovzduší. Inspekce se ve vztahu k výše uvedenému taktéž zabývala environmentálním dopadem přestupku. Tento je uveden na str. 20 napadeného rozhodnutí, kdy se inspekce zabývá tuhými znečišťujícími látkami (dále jen „TZL“), vyjádřenými pod zkratkou PM10 a PM2,5, kdy písmena PM označují polévatý prach (PM z anglického názvu „particulate*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

matter") a číselný index jeho velikost v mikrometrech. Jedná se tak v případě PM10 o TZL o velikosti 10 mikrometrů a v případě PM2,5 o TZL o velikosti 2,5 mikrometrů. K této části ministerstvo navíc doplňuje, že u předmětného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, kterým svařování je, je nutno kromě možného výskytu uvedených TZL vzít v úvahu taktéž možnou existenci pachových látek, tedy látek obtěžujících zápachem. (...) Právě u provozu takovýchto zdrojů, které jsou tzv. bezemisní, je největším rizikem domněnka ze strany provozovatelů, že porušení zákonných povinností nemá negativní dopad či nepředstavuje zvýšené riziko na ochranu ovzduší, jak tuto skutečnost uvádí inspekce na str. 20 napadeného rozhodnutí, kdy příslušné orgány státní správy a ostatní instituce zabývající se ochranou životního prostředí nemají k dispozici údaje, které jsou předmětem SPE, čímž jim byla odňata jakákoli možnost získání informací o tomto zdroji. Už jen ta skutečnost, že odvolatel může být producentem emisí (TZL a pachových látek), může vést k závěru, že odvolatel svým jednáním zákon porušil a mohlo dojít k ohrožení či poškození chráněného zájmu.“

13. K druhé žalobní námitce žalovaný odkázal na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „Ministerstvo tak přisvědčuje inspekci, jak tato na str. 21 napadeného rozhodnutí uvádí, že časové období v prodlevě splnění ohlašovací povinnosti bylo vzato jako okolnost přitěžující ke stanovení výše pokuty. Tato povinnost je uvedena v § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší, kde je stanoveno provozovatelům vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší každoročně do 31. března ohlašovat údaje SPE za předcházející kalendářní rok prostřednictvím ISPOP. Přestupek spočívá v neohlášení údajů SPE podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší do 31. března následujícího kalendářního roku. Závažnost přestupku je dána lhůtou, po kterou přestupek trval, tedy kdy po tomto datu ke splnění zákonné povinnosti došlo, resp. s jakým zpožděním, a od toho se odvíjí posouzení a stanovení výše pokuty. Nejde tedy o dvojí přičítání, jak odvolatel mylně napadá, neboť výše stanovené pokuty je zřejmá ve vztahu k období (dnů, týdnů, měsíců či let), po které nebyla ohlašovací povinnost splněna. V daném případě se u prvního přestupku (v napadeném rozhodnutí označeného jako nejzávažnější) jednalo o období v délce 991 dnů, což je více než 2 kalendářní roky. Navíc je nutno uvést, že dodatečná ohlášení údajů do celorepublikové databáze po několika letech sice jsou použita k aktualizaci předcházejících výstupů, nicméně v každém daném roce tato chybějící data snižují váhu vydaných dokumentů. Pokud „náprava“ přichází se značným zpožděním, jako je tomu i v tomto případě, pak ji nelze považovat za relevantní polehčující okolnost.“
14. K třetí žalobní námitce žalovaný odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „stejně tak je nutno odmítnout názor odvolatele, že povinností inspekce bylo upozornit ho včas na plnění zákonných povinností, aby z jeho strany nedošlo k porušení zákona. Česká inspekce životního prostředí byla zřízena zákonem č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, jako odborný orgán, který je pověřen dozorem nad dodržováním právních předpisů v oblasti životního prostředí. Jejím hlavním účelem je tedy kontrolní činnost, nikoliv poradenství, jak se odvolatel domnívá. Poradenství ve smyslu požadavku odvolatele (tj. včasné upozorňování na zákonné povinnosti) je především komerční záležitostí. Lze tedy uzavřít, že tím, že odvolatel své zákonné povinnosti neplnil v zákonném rozsahu, sám vyvolal důvody k zahájení řízení o pokutě a postup inspekce tak byl v souladu se zákonem o ochraně ovzduší i v duchu jejího poslání.“

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

15. Ze správního spisu vyplývá, že dne 18.12.2023 byla Českou inspekcí životního prostředí, oblastní inspektorát Olomouc, v provozovně žalobce na adrese Dolní 3137/100, 796 01 Prostějov, provedena kontrola. Předmětem kontroly byly zdroje znečišťování ovzduší umístěné v provozovně. O kontrolních zjištěních byl pořízen záznam č. j. ČIŽP/48/2024/602, v němž bylo konstatováno, že SPE za zdroj svařování za rok 2020, 2021, 2022 byla ohlášena jako hlášení řádné dne 18.12.2023. SPE za rok 2020, 2021, 2022 nebyly ohlášeny v termínech stanovených zákonem, tj. do 31. 3. 2021, do 31.3.2022 a do 31.3.2023.
16. Na základě výše uvedených zjištění bylo prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků tak, jak je popsáno v odst. 2. tohoto rozsudku a byla mu uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce řádně a včas odvolal.
18. Dne 25. 6. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

V. Soudní přezkum

19. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
20. Podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 3. 2021 *provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu¹¹⁾; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 6 let v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu; povinnost ohlašování souhrnné provozní evidence se nevztahuje na provozovatele stacionárního zdroje umístěného ve vojenských objektech provozovaných Ministerstvem obrany nebo jím zřízenou organizací.*
21. Podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 30. 6. 2022 *provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu¹¹⁾; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 6 let v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu; povinnost ohlašování souhrnné provozní evidence se nevztahuje na provozovatele stacionárního zdroje umístěného ve vojenských objektech provozovaných Ministerstvem obrany nebo jím zřízenou organizací.*
22. Podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 12. 2023 *provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu¹¹⁾; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 6 let*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu; povinnost oblašování souhrnné provozní evidence se nevztahuje na provozovatele stacionárního zdroje umístěného ve vojenských objektech provozovaných Ministerstvem obrany nebo jím zřízenou organizací.

23. Podle § 25 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 3. 2021 *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě přestupků uvedených v odstavci 1 dopustí přestupku tím, že nevede nebo neuchovává po stanovenou dobu provozní evidenci nebo neohlásí údaje souhrnné provozní evidence podle § 17 odst. 3 písm. c).*
24. Podle § 25 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 31. 3. 2021 *za přestupek právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby lze uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), p), r) nebo s), odstavce 2 písm. c), f), g), j), k), l) nebo m), podle odstavce 3 písm. a) nebo c), podle odstavce 4 písm. c) nebo d), podle odstavce 5 písm. b) nebo podle odstavce 6 písm. b), c), d), e), f) nebo j).*
25. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění účinném v době spáchání přestupku *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
26. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
27. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť sankce je uložena za období roku 2020, které nebylo předmětem kontroly. SPE za rok 2020 měly být podle zákona podány do ISPOP nejpozději do 31. 3. 2021. Předmět kontroly tak byl vymezen správně. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutečnost, že se jedná o SPE za rok 2020 ještě neznamená, že byl kontrolovaný rok 2020. Oznamovací povinnost k tomuto roku měla být splněna v období do 31. 3. 2021, tedy v časovém rozpětí, které bylo předmětem kontroly. Časový rámec kontroly tedy nebyl přesažen a uložená sankce vztahující se k období roku 2020 je v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

29. Nedůvodným shledal soud také námitku žalobce spočívající v nesplnění podmínky společenské škodlivosti přestupku. Podle § 25 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší je společensky škodlivé jednání již samotné porušení povinnosti stanovené v § 17 odst. 3 písm. c) tím, že provozovatel neohlásí údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím systému ISPOP nejpozději do 31. března následujícího roku. Povinnost ohlásit údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím systému ISPOP nejpozději do 31. března následujícího roku žalobce nesplnil. Žádný jiný následek v podobě negativního dopadu na životní prostředí, zvýšení ekologické zátěže provozováním, jakož i vliv na ovzduší shora uvedená skutková podstata nepředpokládá. Tyto skutečnosti proto žalovaný nebyl povinen prokazovat.
30. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný porušil zákaz dvojího přičítání. Zákaz dvojího přičítání nebrání přihlédnout ke zdánlivě těžce okolnosti tam, kde může být zákonný znak naplněn s takovou intenzitou, že je třeba s ohledem na požadavek individualizace trestu zohlednit i míru intenzity naplnění tohoto znaku. V daném případě je zákonný znak naplněn již tím, že údaje SPE nejsou ohlášeny do 31. března následujícího kalendářního roku. Intenzita naplnění tohoto znaku u prvního přestupku byla vysoká, neboť ohlašovací povinnost nebyla splněna po dobu 991 dnů, což je více než 2 kalendářní roky. Taková výrazně delší doba, po kterou nebyla ohlašovací povinnost splněna odůvodňuje podstatně intenzivnější míru ohrožení, než s jakou je obecně spojován tento kvalifikační znak přestupku. Nejde proto o porušení zákazu dvojího přičítání, neboť výše stanovené pokuty se odvíjí od období, po které nebyla ohlašovací povinnost splněna.
31. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce (třetí žalobní bod), že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami řízení záležejícími v tom, chyběl preventivní přístup ze strany kontrolního orgánu. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že povinností ČIŽP není upozornit žalobce včas na plnění zákonných povinností, aby z jeho strany nedošlo k porušení zákona. Česká inspekce životního prostředí je odborný orgán, který je pověřen dozorem nad dodržováním právních předpisů v oblasti životního prostředí. Jejím hlavním účelem je tedy kontrolní činnost, nikoliv právní poradenství, jak se žalobce mylně domnívá. Žalobce tím, že své zákonné povinnosti neplnil, sám vyvolal důvody k zahájení řízení o pokutě a postup ČIŽP tak byl v souladu s její pravomocí.
32. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 25 zákona o ochraně ovzduší vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.
33. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný,

avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu